

## **POUKA 9**

### **Prvi deo: Pregled**

**Ključni Tekst:** 2. Korinćanima 5,21

**Središte proučavanja:** Kološanima 1,21–29; Rimljanima 5; 2. Korinćanima 5,18–21

U svojoj poslanici Kološanima, Pavle uči da u Hristu imamo sve. Isus je naš Tvorac i Otkupitelj. Apostol razvija ovu misao pripisujući Isusu titule koje odražavaju ono što je On učinio za nas. Isus je Glava crkve, Početak i Prvorođeni iz mrtvih, što rezultira Njegovom nadmoćnošću u svemu (Kološanima 1,18). Pavle takođe kaže da je „Ocu bilo po volji da se u Njemu nastani sva punina“ (Kološanima 1,19). Drugim rečima, Pavle tvrdi da je Isus Bog! Jednostavno rečeno, Pavle nam poručuje da Isus čini ono što čini zato što jeste ono što jeste! Kao potpuni Bog, On je sposoban da stvara i da otkupljuje. U Kološanima 1,19.20, Pavle implicira da su Bogu bile po volji dve stvari: (1) da se u Isusu nastani sva punina, i (2) da kroz Isusa sve pomiri sa Sobom. Ove dve ideje pokazuju da su Isusov božanski status i Njegovo delo pomirenja nerazdvojivi.

Pouka za ovu sedmicu naglašava tri glavne teme:

1. Bog preduzima prvi korak u pomirenju sa nama. U tu svrhu poslao je Isusa na ovaj svet da vrati čovečanstvo Sebi. Ali, kao odgovor, mi moramo da „ostanemo u veri“ i ne smemo da se „udaljimo od nade jevanđelja“ (Kološanima 1,23).
2. U našem radu za Hrista, moramo da imamo na umu da smo mi samo Njegovi saradnici u jednom mnogo većem božanskom planu.
3. Sila jevanđelja nas vodi ka duhovnoj zrelosti i spasenju u Isusu Hristu.

### **Drugi deo: Komentar**

#### ***Ilustracija***

„Roditelji Elizabet Baret Brauning (Elizabeth Barrett Browning) su se toliko protivili njenom braku sa Robertom Brauningom (Robert Browning) da su je se odrekli. Gotovo svake sedmice, Elizabet je pisala pisma ljubavi svojoj majci i ocu, moleći ih za pomirenje. Nikada joj nisu odgovorili. Posle deset godina pisanja pisama, Elizabet je dobila veliki paket poštom. Otvorila ga je. Na svoje zaprepašćenje i slomljeno srce, u kutiji su bila sva njena pisma roditeljima. Nijedno nije bilo otvoreno!

„Danas ta ljubavna pisma spadaju među najlepša dela klasične engleske književnosti. Da su njeni roditelji otvorili i pročitali makar neka od njih, možda bi došlo do pomirenja. Biblija je Božje pismo pomirenja nama. Trebalo bi da ga otvaramo i čitamo pažljivo i često“ – Majkl P. Grin, *1500 ilustracija za biblijsko propovedanje*, str. 297. originala.

#### ***Pomirenje, vera i nada***

Biblija jasno pokazuje da je Bog bio taj koji je započeo proces pomirenja čovečanstva sa Sobom. Kada su naši praroditelji pali u greh, Bog je došao u Edemski vrt da ih potraži (1. Mojsijeva 3,9). Pavle kaže da „smo se pomirili s Bogom smrću Sina Njegova

dok smo još bili neprijatelji“ (Rimljanima 5,10). Ovo učenje odražava Pavlova osećanja izražena u Kološanima 1,21.22. Važno je napomenuti da je Božja inicijativa u ostvarivanju pomirenja glavna tema u Rimljanima 5,5–11, što se može videti i u sledećoj tabeli.

|                 |                                                |                                                |
|-----------------|------------------------------------------------|------------------------------------------------|
| Rimljanima 5,6  | „ <b>Još</b> kad <b>slabi</b> bjesmo,          | Hristos umrije u vrijeme svoje za bezbožnike.“ |
| Rimljanima 5,8  | „ <b>Još</b> kad bijasmo <b>grješnici</b> ,    | Hristos umrije za nas.“                        |
| Rimljanima 5,10 | „Dok smo <b>još</b> bili <b>neprijatelji</b> , | pomirili smo se s Bogom smrću Sina Njegova.“   |

Postoji jasna paralela između šestog, osmog i desetog stiha (vidi i Efescima 2,4.5). Dok smo još uvek bili slabi, dok smo bili grešnici i neprijatelji, Hristos je umro za nas i time nas pomirio sa Bogom. Pavle se takođe dotiče ove teme i na nekim drugim mestima, sa manjim izmenama, kao što pokazuje i sledeća tabela.

| <b>Odlomak</b>     | <b>Krajnji „agent“</b> | <b>Delo</b>            | <b>„Pacijent“</b> | <b>Dobitnik</b> | <b>„Agent“ posrednik</b> |
|--------------------|------------------------|------------------------|-------------------|-----------------|--------------------------|
| 2.Korinćanima 5,18 | Bog                    | koji pomiri            | nas               | sa Sobom        | kroz Isusa Hrista        |
| 2.Korinćanima 5,19 | Bog                    | pomiri                 | svet              | sa Sobom        | u Hristu                 |
| Kološanima 1,20    | Bog                    | pomiri                 | sve               | sa Sobom        | kroz Njega (Hrista)      |
| Efescima 2,4.5     | Bog                    | koji je voleo i oživeo | nas               |                 | (zajedno) s Hristom      |

Bog je uvek i krajnji „agent“ i pokretač procesa pomirenja. U Galatima 4,4.5, Pavle koristi jezik posinovljenja kako bi opisao Božju inicijativu u pomirenju nas sa Sobom. Baš kao što Jovan slikovito kaže: „Mi ljubimo Njega jer je On najpre ljubio nas“ (1. Jovanova 4,19). Pomirenje je omogućeno Hristovom smrću (Rimljanima 5,6; 2. Korinćanima 5,21; Kološanima 1,20; Efescima 2,13.16, itd.), a njegov rezultat je mir sa Bogom (Efescima 2,14–19). Pošto smo usvojeni kao Božja deca (Rimljanima 8,15; Galatima 3,26; Galatima 4,4–6; 1. Jovanova 3,1.2), naš uzvišeni položaj, kroz veru u Isusa Hrista, daje nam pristup Bogu (Rimljanima 5,2; Efescima 2,18; Efescima 3,12; Jevrejima 10,19–22).

Kao odgovor na Božju inicijativu, mi moramo da „ostanemo u veri“ i da ne „odstupimo od nade jevanđelja“ (Kološanima 1,23). Vera i nada su hrišćanske vrline koje idu ruku pod ruku (1. Korinćanima 13,13; Galatima 5,5; 1. Solunjanima 1,3; 1. Solunjanima 5,8; 1. Petrova 1,21). Mi se za svoje spasenje oslanjamo na veru i nadu u Boga (1. Petrova 1,21), a ne na ljudska dostignuća.

### ***Učesnici u jednom mnogo većem planu***

U Kološanima 1,25, Pavle izjavljuje da je „postao sluga po naredbi Božjoj, koja mi je dana među vama da ispunim riječ Božju“ (Kološanima 1,25). Pavle je znao da njegova služba nije cilj sama po sebi. On je bio samo učesnik u jednom mnogo većem planu. U suprotnom, kako bi mogao da se raduje svojim stradanjima (Kološanima 1,24)? Samo onaj ko zna da su naša trpljenja u ovom svetu samo trenutne neprijatnosti u poređenju sa „izobilnom i večnom slavom“ koju Bog priprema za nas (2. Korinćanima 4,17), može da se raduje u njima. Pavle potvrđuje da se ispunjenje reči Božje odnosi

na „tajnu koja je bila sakrivena od postanja svijeta i naraštaja, a sad se javi svetima Njegovijem“ (Kološanima 1,26). Zaista, Pavle je razumeo da je on samo učesnik u jednoj priči koja je mnogo veća od njega samog.

Radi ispunjenja svoje večne namere, Bog je tokom vekova pozivao mnoge ličnosti da odigraju svoju ulogu u priči o iskupljenju. Na primer, Josif isprva nije shvatao da Bog upravlja događajima kako bi sačuvao narod kroz koji će doći obećani Mesija. A ipak, upravo to je Bog i činio, vodeći događaje. Na putu ka Egiptu, „neko vreme Josif se predao nekontrolisanom bolu i strahu. Ali, **po Božjoj promisli**, čak je i to iskustvo trebalo da bude blagoslov za njega. Za nekoliko sati naučio je ono što možda ne bi naučio ni za mnogo godina“ – Elen G. Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 213. originala, naglasio autor. Na kraju, godine su naučile Josifa da je Bog vodio sve događaje „da se sačuva u životu mnogi narod“ (1. Mojsijeva 50,20).

A kako je sa drugim biblijskim ličnostima? Ima ih toliko mnogo da je nemoguće govoriti o svima (vidi Jevrejima 11). Na primer, šta je sa knjigom o Ruti? U svetlu šire biblijske naracije, Rutina priča pokazuje da Bog deluje čak i onda kada izgleda da ne deluje. Ruta je imala važnu ulogu postavši prabaka Davida, velikog izraelskog cara (Ruta 4,13.21.22). I ona je bila samo jedan lik u jednoj mnogo većoj priči. Bog je sklopio savez sa Davidom, obećavši mu da će podići njegovo potomstvo posle njega i „utvrditi presto carstva njegovog daveka“ (2. Samuilova 7,12.13). Ovo obećanje se konačno ispunjava u Isusu, eshatološkom Sinu Davidovom (Matej 1,1). Bog upravlja svim događajima na Zemlji radi ispunjenja svoje večne namere u Isusu Hristu! Ta svrha jeste tajna koja je bila sakrivena, ali je sada otkrivena (Kološanima 1,26).

### ***Zrelost u Hristu***

Kao hrišćani, pozvani smo da duhovno sazrevamo verujući i primenjujući Reč Božju u svom životu. Pavle naglašava da je cilj jevanđelja „da pokaže svakog čoveka savršena u Hristu Isusu“ (Kološanima 1,28). Bog želi da rastemo dok se pripremamo za drugi Hristov dolazak, znajući da će „onaj koji je započeo dobro delo u vama dovršiti ga do dana Isusa Hrista“ (Filibljanima 1,6).

Duhovni rast podrazumeva najmanje tri stvari. Prvo, moramo da rastemo u veri. Pavle je, obraćajući se Korinćanima, jasno stavio do znanja da očekuje da njihova vera raste (2. Korinćanima 10,15). Slično tome, u 2. Solunjanima 1,3, Pavle zahvaljuje Bogu što „vaša vera veoma raste“. Drugo, moramo da rastemo u znanju. Petar nas upozorava da „rastemo u blagodati i poznanju Gospoda našega i Spasitelja Isusa Hrista“ (2. Petrova 3,18; vidi takođe 2. Petrovu 1,3). Isto tako, Pavle podstiče Kološane da „žive pristojno Bogu“ i da „rastu u poznanju Božjemu“ (Kološanima 1,10). Treće, moramo da rastemo u ljubavi. Tako Pavle kaže u 1. Solunjanima 3,12: „A vas Gospod da umnoži, i da imate izobilnu ljubav jedan k drugome i k svima, kao i mi k vama“ (vidi i Filibljanima 1,9). Očigledno je da duhovni rast dolazi od Boga. Vernici su pozvani da rastu „za rast Božji“ (Kološanima 2,19; vidi i Filibljanima 1,6; 1. Korinćanima 3,6.7; 2. Korinćanima 9,10).

### **Treći deo: Primena u životu**

Razmišljajte o sledećim temama, a potom postavite svojim učenicima pitanja s kraja ovog odeljka:

Izuzetno je ohrabrujuće znati da Bog preuzima inicijativu u našem spasenju, zar ne? Da nije bilo Njegovog prvog koraka ka nama, da li bismo mi mogli sami da Mu se približimo? Svakako ne! Kao što je Vilson Touzer jasno rekao: „Pre nego što čovek može da traži Boga, Bog mora najpre da potraži čoveka“ – A. V. Touzer (A. W. Tozer) i V. L. Siver (W. L. Seaver), *Molitva: Zajedništvo s Bogom u svemu – sabrani uvidi A. V. Touzera (Prayer: Communing with God in Everything—Collected Insights from A. W. Tozer, Chicago: Moody Publishers, 2016), str. 238. originala.*

Biblija pokazuje da je Bog preuzeo inicijativu, ne samo na kosmičkom nivou, tražeći onu jednu ovцу koja je zalutala (našu planetu Zemlju), već i na ličnom nivou. Zar upravo to nije ono što je Isus učinio sa Samarjankom na studencu (Jovan 4,1–42), sa Natanailom (Jovan 1,48) i mnogim drugima?

Iako Bog preuzima inicijativu da nas spase, ne smemo zaboraviti da On od nas očekuje da odgovorimo na Njegovu ljubav tako što ćemo Ga zauzvrat voleti i odigrati svoju ulogu u Njegovom božanskom planu kosmičkog spasenja. Bog može da nas upotrebi uprkos našim slabostima i ograničenjima. U Njegovoj sili i snazi možemo da učinimo više nego što mislimo. Ipak, moramo da imamo na umu da smo mi samo učesnici u božanskoj priči koja je mnogo veća od naših pojedinačnih delova tog narativa. Jednog dana ćemo moći potpunije da razumemo kakvu su ulogu naše lične priče imale u velikom narativu otkupljenja. Do tada, Bog želi da rastemo u veri, znanju i ljubavi, kao oruđa pomirenja i nade!

### **Pitanja:**

1. Na koje načine vas je Bog tražio u prošlosti? Podelite jedno iskustvo sa razredom/grupom.
2. Kakvu ulogu vi imate u velikom planu spasenja? S kim ste podelili svoju priču o Božjoj otkupiteljskoj ljubavi? Kako je vaša priča već na značajan način uticala na živote drugih?